

ти чловѣци не щѣхъ да излъжътъ чловѣцѣ-ты съ приструваніе, че измышленіе-то на умове-ты имъ е откровеніе Божіе: и найповече, ако тѣ не ся надѣвахъ да приемътъ пѣкоѣкъ другъ ползъ отъ лъжъ-тѣ си, освѣнь укореніе, затворъ, мъжы и смърть. Ученія-та му и заповѣди-ты му очевидно сѣ по горни отъ всякъ чловѣческъ мъдрость, и направо ся противѣтъ на естествено-то наше растлѣніе, което лъжци-ти щѣхъ да хвалѣтъ за да достигнѣтъ намѣренія-та си. То ти описува различни чюдеса, които сѣ станѣлы между многочисленъ народъ за цѣль съвършенно достойнъ за Бога. Вѣра-та на Писаніе-то ся подтвърдява отъ тогава когато сѣ станѣлы тѣя чюдеса, и ся продѣлжава до сега въ свѣтъ-тѣ. То съдържава и различни *пророчества*, които ся относѣтъ за паденіе-то Вавилонско, за разсѣяніе-то на Іудей-ты и за явленіе-то на Мессія. Тѣя и другы много, извѣстно е, че сѣ писаны много време преди да ся случѣтъ тѣя произшествія. Явно-то имъ испълненіе е достаточно да убѣди чистосърдечный-тѣ испытатель за истинность-тѣ на Писаніе-то. Тѣя доказательства сѣ убѣдили мъдры-ты и добры-ты чловѣци въ всякой вѣкъ, *че то е истинно*. А когато усѣтишь веднаждъ силъ-тѣ на Божіѣ-тѣ благодать, — която измѣнява сърдце-то ти, ще имашь тогава най здраво-то отъ всички-ты доказательства. “Който вѣрува, има въ себе си свидѣтелство-то.”

Свято-то Писаніе не само истинствува ка-